

[Arne Melchior]

ikke væltes hvert andet øjeblik. Det skal nok give stemmer, når det mand og mand imellem bliver klart for folk, at vi er dem, der arbejder med i stedet for at arbejde imod. Det har intet med principløshed at gøre. Man kan altid skælde folk ud enten for at være stædige og halstarrige eller for at gå på akkord.

Hr. Knud Lind var også oppe og brillere med noget om, at CD ikke giver løfter. Nej, hvem giver løfter? Hvem kan love noget under demokratiske forhold? Vel at mærke løfter, som binder, så længe man ikke har 51 pct. af stemmerne bag sig. Det kan da vel aldrig være andet end hensigtserklæringer om, at man vil søge samfundet udviklet, lovene udformet, i den og den retning. Hvad er det for noget pjat at forlange, at 6 stemmer eller 20 stemmer, som der findes i hr. Knud Linds gruppe, skulle kunne stille ultimative krav? Hvad hvis vi havde 6 partier herinde, som hver havde sin politik, som de havde lovet vælgerne før valget, og som de så efter valget holdt fast på? Så kunne der aldrig nogen sinde regeres. Så ville demokratiet vise afmagt og bane vej for Weimarrepublikkens tilstande med sikkert diktatur til følge. Det har ikke noget med samarbejde og ikke noget med »vi skal alle sammen være her« at gøre at forlange dette alt eller intet.

Jeg må sige et par ord til hr. Ole Espersen. Han talte om beklædningsarbejderne. De står nu som før i min karriere – hvis man kan tale om en sådan – mit hjerte særlig nær. Hr. Ole Espersen sagde, at vi piller heller ikke dem ud, skønt de har dårlige vilkår, ergo kan vi heller ikke give særvilkår for landbruget. Han fremstillede det altså sådan, at hvis vi ikke nu ekstrabeskattede landbruget, så ville vi gøre noget særligt for landbruget. Det er en ukorrekt fremstilling. Må jeg minde hr. Ole Espersen om, at vi får senere på dagen en skærpelse af formueskatten, en ændring af rentefradragsreglen, vi får en prisstoplov, vi får ændringer i afskrivnings- og investeringsforholdene, som i hvert fald rammer visse dele af landbruget, og vi får ændringen i personfradragene. Er det ikke alt sammen ting, der også rammer landbrugerne, landbrugserhvervet? Der er derfor ikke tale om at fritage landbruget, men der er tale om, at landbruget ligesom er pillet ud af helheden til en ekstra afstraffelse gennem det, man gør her. Landbruget er ét erhverv blandt mange an-

dre, og der er ikke andre erhverv, der, fordi de specielt behandler en bestemt del af produktionen, har fået en særlig afstraffelse.

Jeg skal derpå sige noget om dyrtidsportionerne. Hr. Camre talte i går om lønmodtagernes tilbud, og det svarer jo til, hvad statsministeren sagde i TV for nylig. Da han blev spurgt om smedeforbundets vrede udtalelse en bestemt aften i forrige uge, sagde statsministeren med stort eftertryk: ja men de havde jo også fra lønmodtagernes organisationer vist en fantastisk imødekommenhed. Der kom en dejlig kunstpause før »fantastisk«. Jeg giver både hr. Camre ret i, at det var et tilbud, og statsministeren ret i, at de har vist imødekommenhed. Men når dette er sagt, må det vel også siges, at det ikke er bare altruisme, ikke er bare næstekærlighed, det er også af sund, naturlig egenkærlighed, fordi man har snydt sig selv gennem at forlange lønforhøjelser og få pristalsreguleringer – i øvrigt et system, som har været meget til gavn for dette land, og som mit parti har været med til at støtte – men da prisstigningerne og skatte- og afgiftsstigningerne er rendt lige i hælene på lønforhøjelserne, også på de dyrtidsmæssige lønforhøjelser, har det været en narresut, man har haft at gnubbe på. Derfor er det altså ikke sådan, at der ligefrem skal sendes takkedeputationer, fordi man omsider kommer til rigtig erkendelse af, at man ikke selv er tjent med, at det foregår, som det gør.

Derfor er det meget bekymrende, at vi nu ser den nyvalgte HK-formand, som jeg fra tidligere tid kender som en meget fornuftig mand – jeg håber stadig væk, han vil leve op til dette – sammen med visse andre ledere i fagbevægelsen proklamere store lønkrav straks efter nytår. Imødekommenheden, tilbuddet fra lønmodtagerside, er ikke ret meget værd, hvis man starter med på den måde at give sig selv kompensation, for så ved man jo udmærket, at man igen sætter de kræfter i gang, som mest går ud over de svageste. Det er det, vi gerne skulle være med til at stoppe.

Når hr. Camre siger, at socialdemokratiet vil opretholde velstandssamfundet, tror jeg ham på det ord og vil gerne støtte ham i den målsætning, men så er det også en forudsætning, at de mekanismer bringes til standsning, som har været ved at true dette velstandssamfund.